

Rubense schone
vertelt
editie 2009

Tekst en omslagfoto: Ingrid Jansen

Inhoud

19-jan-2009: Manieren?.....	3
16-feb-2009: Stuiptrekkingen.....	4
18-feb-2008: Winterbeeld - een gedicht.....	5
26-feb-2009: Die arme Sergeant Garcia.....	6
09-mar-2009: Zomaar een zaterdag.....	7
16-mar-2009: To explore strange new worlds.....	9
30-mar-2009: Opruiming.....	11
10-apr-2009: Beschaving der dingen.....	12
23-apr-2009: Bonus, bonus en bonus.....	13
09-jun-2009: Kennis versus ervaring.....	15
15-jul-2009: Zomervakantie.....	16
11-aug-2009: Mu-regen-ziek - een gedicht.....	17
20-aug-2009: Zomerzon en zomerregen.....	18
05-oct-2009: Zonsopkomst - een gedicht.....	19
07-oct-2009: Als beer.....	20
25-oct-2009: Shorttrack.....	21
01-nov-2009: Dit is hét.....	23
06-nov-2009: Donker en koud.....	24
17-nov-2009: Duud'lek!!.....	25
06-dec-2009: Gedraag je! - een gedicht.....	26
16-dec-2009: Brrr.....	27
23-dec-2009: Gitaarheldin.....	28
20-jan-2010: Auto of Tank?.....	29

19-JAN-2009: MANIEREN?

Soms heb je van die momenten. Van die hopeloze momenten. Zo'n moment dat mensen voordringen bij de kassa. Zo'n moment dat je gesneden wordt op de snelweg. Dat soort momenten.

Momenten dat je denkt: "het komt niet meer goed met de manieren in ons kikkerlandje".

Nu zijn manieren altijd veranderlijk. Wat honderd jaar geleden getuigde van goede manieren, is nu ouderwets. Of zelfs ronduit onbeschoft, met de emancipatie in gedachten. Geef je nu netjes een hand als je iemand ontmoet, in de Gouden Eeuw gaf je alleen een hand om een overeenkomst te bezegelen, een "deal" te sluiten dus. Als je iemand ontmoette, dan boog je. En in alle tijden verzuchtten de ouderen "die jeugd van tegenwoordig...". Dat schijnt zelfs bij de Romeinen al een issue te zijn geweest.

Toch vind ik het soms wel jammer dat manieren veranderen. Dat je nu niet meer netjes de deur openhoudt voor iemand, maar die onbeschoft voor zijn neus laat dichtvallen.

Maar, vraag ik me af, veranderen ze echt zo dramatisch? Want net toen ik het helemaal niet meer zag zitten, en nogal beteuterd met een kopje thee in de rij stond voor de kassa bij de LaPlace in V&D, gebeurde er iets moois. Het was druk, dus er ging een kassa bij open. Een jonge jongen, ik schat een jaar of achttien, liep naar die nieuwe kassa en gebaarde dat ik voor hem moest gaan. Ik stond tenslotte voor hem in de rij. Stomverbaasd zei ik "Dank u wel, meneer".

Die jongen had toch wel goede manieren.

En later, toen ik de bioscoop uitkwam, hield een ongeveer net zo jonge jongen - niet dezelfde nee - de deur voor me open. "Dames gaan voor", zei hij.

Kennelijk bestaat het nog, fatsoenlijk gedrag en goede manieren tonen. Ik heb dan ook besloten om koppig te volharden in het netjes "Dank u wel" en "Alstublieft" te zeggen. En netjes te beginnen met U en pas je te gaan zeggen als de ander heeft aangegeven dat dat mag. En bij de buschauffeur netjes te vragen "Zou ik een eurokaartje mogen, meneer?".

Daar blijf ik koppig het goede voorbeeld in geven.

Want iemand moet dat toch doen!

Ciao,

Ingrid.

16-FEB-2009: STUIPTREKKINGEN

Van het weekend keek ik voor de verandering eens live naar het nieuws. Meestal haal ik dat in via internet, uitzendinggemist.nl of zo, maar ik was thuis en kon voor de verandering eens naar de echte televisie kijken. En daarbij uiteraard wachten op het allerbelangrijkste item van het nieuws: de weersvoorspelling!

Om daar te komen moet ik eerst een hele rits bosbrandellende uitzitten, iets over een blond-van-binnen-en-nepblond-van-buiten tweede-kamerlid dat van tevoren wist dat 'ie Engeland niet in mocht en heel koppig toch is gegaan, en meer van dat soort dingen. En dan, net als ik denk: "Ha! Nu komt het weer!", zit ik weer fout, want ineens rolt er een reclame over het scherm. Ik weet gelijk weer waarom ik bijna nooit meer naar de echte televisie kijk, en in plaats daarvan Youtube kijk.

Maar uiteindelijk wordt mijn lange wachten beloond, want het weerpraatje begint. Eerst met een algemeen verhaaltje over hoe zo'n mooie dag het wel niet was, opgeluisterd met wat kijkersfoto's. Het zijn leuke foto's. Geduldig zit ik te wachten op de meerdaagse verwachting, en zie dat mijn hoop eindelijk eens uitkomt: maandag en dinsdag wordt het wel zeven graden. Ineens ben ik blij, het is dan misschien maar een kleine adempauze, maar ik vind het toch leuk om zo herinnerd te worden aan het feit dat de lente nu niet zo lang meer op zich laat wachten. Deze eerste stuiptrekking van de lente is mij erg welkom, na al die weken sjaals en handschoenen en mutsen en gladheid en vrieskou. En als ik de volgende dag de vogels hoor fluiten, ben ik helemaal blij.

Ik tel de weken en de dagen, nog maar een week of drie voordat de poffertjeskraam terug komt op de Grote Markt!. Alweer een teken dat we - wat de kalender betreft althans - de ergste ellende gehad hebben.

Nu maar hopen dat Maart zijn staart niet al te enthousiast roert en dat April toch vooral geen vrieskou wil...

Ciao,

Ingrid

18-FEB-2008: WINTERBEELD - EEN GEDICHT

Winter.

Kou en sneeuw,

Ski's en schaatsen,

Sjaals en mutsen,

Die van Unox natuurlijk.

Glibberende glijpartijen,

Wéér die autoruiten krabben!

Brrrrrrr...

Ik verlang naar de zomer

Naar zon en warmte

Lekker op een terrasje

In de zon en uit de wind.

Naar die milde zachte zomerregen,

Zo één waar je geeneens een plu voor nodig hebt

Naar lange lichte dagen.

Ik kijk naar buiten

Zie de zon

Hoor de vogels fluiten

Droom ik soms met open ogen?

Ciao,

Ingrid.

26-FEB-2009: DIE ARME SERGEANT GARCIA

Eén van mijn favoriete televisieseries is de serie Zorro uit de jaren vijftig. Hij staat bij mij met stip op nummer één, nog voor Are You Being Served, The A-team en Knight Rider. De serie speelt aan het begin van de negentiende eeuw in Californië, toen nog een onderdeel van het Spaanse Rijk. In de Pueblo des Los Angeles woont een Spaanse don, Don Alejandro de la Vega, met zijn zoon Don Diego de la Vega. De kleine nederzetting L.A. staat onder militaire jurisdictie, een smoes van de kapitein van het garnizoen om heel het stadje flink naar zijn pijpen te kunnen laten dansen en zelf zo rijk mogelijk te worden. In zijn pogingen daartoe wordt de kapitein flink dwarsgezet door een gemaskerd man die zichzelf El Zorro noemt.

Maar El Zorro is niet de enige van wie Capitano Monastario last heeft. Aangezien Zorro er steeds weer in slaagt om onrechtvaardigheden van de Capitano recht te zetten, is het grootste deel van de bevolking - en dan vooral het arme deel, het deel wat niet terug kan vechten zonder dood te gaan wegens gebrek aan wapens en de kunde om ze te gebruiken - op Zorro's hand. Ze doen dan ook alles wat ze stiekem kunnen doen om het de Capitano en zijn mannen zo lastig mogelijk te maken en om Zorro te helpen ontsnappen als de vos in het nauw zit. De mannen van het garnizoen moeten uiteraard op de hand zijn van de Capitano, aangezien ze onder zijn bevel staan.

Maar toen ik eens kritisch naar één van de mannen keek, die dikke Sergeant Garcia, viel het me op dat het toch niet zo zeker is dat alle mannen pal staan voor de Capitano. De sergeant heeft toch wel een heel duidelijke mening over hoe de dingen zouden moeten zijn en hoe ze zijn. En dat die meestal niet overeenkomt met de orders van zijn kapitein, spreekt duidelijk uit zijn erg somber kijkende gezicht als hij weer eens een bevel krijgt dat hem niet aanstaat. En uit de toon van zijn stem, zijn "Si mi commandante" klinkt wel érg somber als hij het niet met zijn meerdere eens is.

In volgende afleveringen van de serie begon me ook iets anders op te vallen.

Onze dikke sergeant met het goede hart is namelijk nogal onhandig aangelegd. Een eigenschap die voor de Capitano dikwijls aanleiding is om de sergeant weer eens de huid vol te schelden als de plannen zijn mislukt. Aan het begin van de serie is Garcia gewoon onhandig, en niets meer. Later begint het op te vallen dat hij soms expres zo onhandig mogelijk lijkt te doen; dat komt hem dan wel op een nieuwe scheldpartij te staan, maar die komt toch wel. En hoe meer Garcia het oneens lijkt te zijn met zijn commandant, hoe onhandiger hij lijkt te worden. Alsof hij hoopt dat Zorro het weer lukt en een soort van onopvallend passief verzet pleegt om Zorro te helpen.

En toen kreeg ik toch wel wat medelijden met die arme Sergeant Garcia...maar vond het toch ook wel handig gevonden van hem!

Ciao,

Ingrid.

09-MAR-2009: ZOMAAR EEN ZATERDAG

Zaterdagochtend.

Ik lig nog lekker lui in bed, geen wekker die mij er uit probeert te halen. Lekker langzaam wakker worden en luilakken. Ineens valt het me op dat het buiten nogal licht is. Ik kijk wat beter en zie dat het de zon is die door het gordijn heen loert.

“Joepie!” denk ik bij mezelf. Zon!

Gauw sta ik op, doe mijn dagelijkse ochtendtraining en doe dan gauw de gordijnen open, nog voordat ik ga ontbijten. De zon schijnt inderdaad zeg! Het ziet er erg aangenaam uit, en ik besluit om na het ontbijt-aankleden-koffie-ritueel eerst lekker naar de Stad te lopen en daar even een ogenblikje een terrasje te pakken. De Kosterij had vorige week al een terrasje staan, dus dat zullen ze nu ook wel weer hebben.

Zo gedacht, zo gedaan en na een drie kwartier stevig doorstappen kom ik aan bij de voet van de Martinitoren. Van al dat wandelen heb ik het warm gekregen, ik heb mijn jas maar even uitgetrokken. Als ik straks stil zit op een terrasje koel ik wel weer af en dan trek ik hem dan wel weer aan.

Ik speur naar een mooie plek die nog vrij is, maar ik moet goed speuren want er zitten al een heleboel mensen. Uiteindelijk valt me een stoel op die zo te zien mooi in de zon en uit de wind is en alleen bezet wordt door een tas. Beleefd vraag ik de eigenaar van de tas of de stoel in kwestie vrij is, en als hij bevestigend antwoordt vraag ik of ik er bij mag komen zitten. En dat mag gelukkig.

Ik kijk rond op het terras, het zit er goed vol, De Kosterij doet duidelijk goede zaken. Ik kom tot rust. Alles lijkt nu even wat langzamer te gaan, zelfs de bediening is langzamer lijkt het. Maar dat vind ik niet erg, dan kan ik even om me heen kijken naar alles. De poffertjeskraam staat er nog niet, maar er is al wel een hele lege vrije plek op de Grote Markt waar hij strakjes zal staan. Ik kan de poffertjes al bijna proeven. Er rijden een hele hoop bussen langs, en dan zijn er allemaal fietsende en brommende en lopende mensen. Dat is nog het leukste van een terras, mensen kijken, en als je zoals ik nu een zonnebril op hebt kun je dat net iets onbeschaamder doen dan anders omdat de mensen dan je ogen niet zien.

De bestelde cappuccino wordt gebracht, en hij smaakt uitstekend. Er zit een chocolaatje bij dat ik voor de verandering eens niet laat liggen; maar opeet. Tenslotte heb ik net zo

enthousiast gewandeld, dat ene chocolaatje kan er nu wel af. Het blijkt dat het maar goed is dat ik hem direct opeet, want een kant is al helemaal zacht geworden door de hitte van de koffie. Toch smaakt hij goed, helemaal met de welluidende klanken van de Martinitoren op de achtergrond. Daar speelt namelijk op het moment een beiaardier.

Als ik net mijn tweede kopje koffie heb besteld komt er een rijtuig aan. Het rijtuig gaat de stoep op, keert voor vindicat en met de neus naar de weg houdt de koetsier het paard stil. Ik herken het paard en het rijtuig; die staan hier 's zomers altijd, voor rondritten. En inderdaad komen even later een tweetal borden tegen een lantaarnpaal te staan met de tekst “Rondritten met koets of paardentram” er op. Het paard lijkt nieuwsgierig, ik zie hem zijn oren alle kanten op bewegen. Het zijn net richtmicrofoons en ik moet direct aan katten denken, die doen dat ook soms.

En terwijl de oude heilsoldaat collecteert, ik me af zit te vragen of dat meisje met korte mouwtjes op het balkon van Vindicat het niet koud heeft en de zon af en toe begint te verdwijnen achter de wolken, besluit ik om na dit tweede kopje koffie verder te gaan. Maar toch was het tof.

Ciao,

Ingrid.

16-MAR-2009: TO EXPLORE STRANGE NEW WORLDS...

Had ik een poosje geleden een paar weken dat ik afleveringen van Zorro keek - noodgedwongen illegaal via YouTube omdat de DVD-boxen niet verkrijgbaar zijn voor regio 2 - op het moment heb ik de gewoonte opgepikt om Star Trek afleveringen te kijken. Dat hoef ik niet illegaal via Youtube te doen, want ik heb tien Star-Trek-DVD-boxen in de kast staan. Drie van de originele serie en zeven van The Next Generation. En met TNG ben ik nu bezig.

Ik ben lekker onlogisch begonnen met de laatste aflevering van het laatste seizoen en werk zo terug tot aan het begin. Omgekeerd chronologisch dus. Maar wederom valt het mij op dat ik sinds mijn Common Sense cursus anders naar dingen kijk dan voorheen. Ik kijk bijvoorbeeld anders naar het door de Starship-captains getoonde leiderschap.

Een mooie tegenstelling op dat vlak is te vinden in de aflevering "[Chain of Command](#)". In die aflevering (hij is nogal lang en dus in twee stukken gehakt; eigenlijk dus twee afleveringen) wordt er vanuit het Cardassische Rijk een bepaald soort straling opgevangen. Ik weet niet meer wat voor straling, maar dat maakt voor het verhaal niet uit. In elk geval wordt onze Captain Jean-Luc Picard het commando van de Enterprise ontnomen en hij wordt op een missie gestuurd naar Cardassië om de bron van de straling te ontmantelen. Eénmaal bij de bron blijkt dat het om een val gaat, Captain Picard wordt gevangen, gemarteld (hoort er bij in Cardassië, de Cardassiers zijn de slechteriken in het verhaal) en aan het eind van de aflevering bevrijd. Zijn commando over de Enterprise wordt overgenomen door ene Captain Edward Jellico.

De tegenstelling tussen die twee is immens.

Zo groot als de Grand Canyon ongeveer.

Captain Picard is iemand die zegt: "Als ik wil dat jullie springen, beleg ik een vergadering in welke ik van jullie wil horen of dat een goed idee is en welke alternatieven er zijn". Alleen in een direct noodgeval - waarvan er meer dan genoeg in de serie zijn trouwens - staat hij geen discussie toe. Voor de rest geeft hij zijn bemanning graag alle ruimte om hun mening te ventileren en hij luistert ook echt naar die meningen. Hij heeft dan ook een bemanning die bestaat uit zelfstandige, mondige en pro-actieve mensen die voor hem door het vuur gaan (in de aflevering "[Lessons](#)" zelfs bijna letterlijk).

Captain Jellico blijkt heel anders in elkaar te zitten. Hij blijkt iemand te zijn die simpelweg zegt: "Als ik zeg spring, dan springen jullie. En wel nu. En wel omdat ik de baas ben en jullie niet en je doet maar wat ik zeg". Die houding valt bij de bemanning van de Enterprise niet in goede aarde, First Officer William Riker en Counselor Deanna Troi doen wat ze kunnen. Met als effect dat Commander Riker op non-actief wordt gesteld en Counselor Troi "in charge of moral" wordt gemaakt (wat dus eigenlijk echt nergens op slaat). Naarmate het commando van deze Captain Jellico langer duurt, zie je steeds meer mensen van hoog tot laag de hakken in het zand zetten, en heeft de Captain steeds meer moeite om zijn bevelen uitgevoerd te krijgen.

Aan het eind van het verhaal keert Jean-Luc Picard terug als Captain van de USS Enterprise, en heel de bemanning haalt opgelucht adem.

Of Captain Picard strikt Common Sense handelt weet ik niet zo goed - volgens mij gaat hij af en toe misschien wel een beetje de fout in - maar ik weet wel onder wie ik liever zou dienen als ik bij Starfleet zou zitten!

Captain Picard is mijn voorbeeld, een leider als hij wil ik ook worden.

Ciao,

Ingrid.

30-MAR-2009: OPRUIMING

Normaal gesproken ben ik niet zo'n opruimering type. Dat wil zeggen, alles heeft wel een min of meer vaste plek, maar daar blijft het dan ook bij. Echt opruimen in de zin van dingen weggooien, daar ben ik erg slecht in. "Ja maar dat is zonde, dat kan ik nog gebruiken", denk ik dan. "Ja, maar die rok kan ik nog dragen". En meestal is dat onzin, omdat dingen te klein zijn (en blijven) of omdat je maar een keer per tien jaar of zo gebruikt.

Vooraf met kleding is dat een probleem. Dus heb ik overal koffers en vuilniszakken op de kasten liggen met allemaal kleding die heel erg te klein is. Misschien val ik ooit nog wel eens af, en dan zou ik het weer aan kunnen hebben nietwaar?

En eigenlijk is dat ontzettende flauwekul.

Dus gisteren moest het er maar van komen.

Met de hulp van een vriendin met een goede kijk op zowel stijlvol als modieus dook ik de kledingkast in. Elke rok, jurk en blouse hebben we beoordeeld: "houden" of "weggooien". Soms was dat een makkelijke beslissing, een neutrale zwarte rok zit absoluut bij de blijvertjes. Rokken staan mij tenslotte beter dan broeken, en neutraal effen zwart is altijd netjes, erg handig op mijn werk enzo. De jurken waren ook makkelijk, de enige drie jurken die ik heb, heb ik allemaal kortgeleden gekocht (nou ja, dan heb ik er nog 1tje netjes in een koffer opgeborgen die ik bewaar "voor het geval dat" en een galajurk die op mijn paspop hangt, maar die tellen niet mee, die blijven sowieso).

De blouses waren moeilijker, maar samen met Didi kwam ik er toch uit wat moest blijven en wat weg kan. Uiteindelijk bleef er maar één nadenkertje over, daar moet ik de knoop nog over doorhakken.

En nu heb ik zowaar ruimte over in mijn kast!

Nu nog proberen om dat zo te houden...

Ciao,

Ingrid.

10-APR-2009: BESCHAVING DER DINGEN

Laatst hoorde ik op de radio een reclame van SIRE. Ze hadden het over onbewust asociaal, en verwezen daarbij ook naar een website die bij die campagne hoorde. Ik was nieuwsgierig geworden en nam eens een kijkje op die website.

Er stonden een aantal reclamefilmpjes op over dingen waar ik me af en toe behoorlijk aan kan ergeren: voordringen als je in de rij staat omdat je iemand ziet die je kent, gewoon doorbellen met je mobiele telefoon terwijl je probeert af te rekenen; dat soort dingen.

Vooraf het filmpje met de mobiele telefoon zette me aan het denken, want zo'n ding heb ik ook. In tweevoud zelfs: een voor het werk en een voor privé.

Eigenlijk is een telefoon best wel een onbeschoft ding.

Mobiel of vast, dat maakt niet uit.

- Of je nu bezig bent of niet maakt het ding niet uit. Hij gaat toch af
- Of je in gesprek bent of niet maakt het ding niet uit. Hij gaat toch af.
- Of je in het theater zit of niet maakt het ding niet uit. Hij gaat toch af.

Wat goed dat er een uit-knop zit op een telefoontoestel!

Ciao,

Ingrid.

23-APR-2009: BONUS, BONUS EN BONUS

Het bedrijf waar ik werk kent al jaren een bonus. Hoe die bonus er uit ziet, wisselt nog wel eens, maar een vorm van bonus is er altijd. Momenteel zijn The Powers That Be aan het nadenken over de constructie zoals die vorig jaar gebruikt werd en of dat wel handig is. Gecombineerd met de nieuwsberichten over bonussen de laatste tijd zette dat bij mij ook wat radertjes in beweging.

Want waarom bestaat een bonus eigenlijk?

Ik veronderstel dat het ooit begonnen is omdat je iemand die goed zijn best gedaan heeft en hard gewerkt heeft en goede kwaliteit afgeleverd heeft iets extra's toe wilt stoppen. Als beloning omdat hij het zo goed gedaan heeft. Maar als je daar een of andere vage regeling voor hebt, gaan mensen vragen "Waarom krijgen Jantje en Pietje wel een extraatje en Klaasje niet?". En dat moet de baas dan weer gaan uitleggen en moeilijk doen enzo.

Volgende logische gedachte is - denk ik - dan "We gaan iets bedenken wat je duidelijk kunt meten, dat is objectief en eerlijk". En dan krijg je de problemen. In elk geval in mijn werk. Want aantal gewerkte uren kun je meten, en aantal regels programmatuur misschien ook nog wel, maar hoe meet je of iemand een goede kwaliteit code afgeleverd heeft? En hoe meet je of iemand efficiënt gewerkt heeft? En hoe meet je of iemand de klant netjes te woord heeft gestaan, en of de klant tevreden is over het bedrijf? Als je niet regelmatig onderzoek daarnaar laat doen weet je dat niet, en als je daar wel onderzoek naar laat doen twijfelen mensen natuurlijk weer aan de betrouwbaarheid van dat onderzoek.

Als ik dan terugga naar mijn situatie, vraag ik me af of een bonus nu echt wel zin heeft. Ga ik daar echt harder mijn best voor doen? Ga ik daar echt harder door werken?

Nou nee.

Dat ik erg mijn best doe en hard werk is voor mij een kwestie van eer (en fatsoen). Goede kwaliteit programmatuur afleveren is voor mij een kwestie van beroepstrots.

Bonus of niet.

Wel beschouwd vind ik het krijgen van een bonus voor simpelweg hard werken zelfs beledigend. Denkt De Baas soms dat ik anders ga lopen lanterfantent? Dat ik dus een onbetrouwbare minkukel ben? Een bitch die alleen maar aan zichzelf denkt en never nooit niet aan het bedrijf waar ze werkt? Die met het vooruitzicht van een leuke zak geld in het korset gewrongen moet worden?

Dan denkt hij verkeerd!

Ik ben een harde en betrouwbare werker, bonus of geen bonus, o zo!

Dus hou die bonus maar, ik denk dat ik liever winstdeling heb.

Ciao,

Ingrid.

09-JUN-2009: KENNIS VERSUS ERVARING

Boeken zijn zeer beslist De Grootste Liefde in mijn leven. Zelfs nog voor dansen, hoewel ik dat ook heel erg leuk vind. Maar Boeken staan op nummer één. Meestal lees ik fictie, zoals bijvoorbeeld de boeken van Raymund Feist. Even lekker alles vergeten terwijl ik mezelf verdiep in een lekker spannend boek, heerlijk.

Maar soms word ik nieuwsgierig naar andere boeken, meestal non-fictie boeken. Door dingen die ik hoor op de televisie, of lees op internet, of door mensen die vinden dat ik dit of dat toch echt een keer moet lezen. Zo heb ik bijvoorbeeld Organisatiestructuren gelezen. En ik vond het erg interessant, ik ga hem vast en zeker nog een keer lezen (want ik heb hem gekocht natuurlijk, niet alleen is het een super-interessant boek, hij staat ook erg mooi in de kast :)). En de laatste maanden ben ik ook steeds nieuwsgieriger geworden naar een ander boek: Kritiek van de zuivere rede van Immanuel Kant. Mensen hebben mij voor dit boek gewaarschuwd. "Weet waar je aan begint" kreeg ik te horen, "het is een erg moeilijk boek en dat ding lezen is een levenswerk op zich". En omdat ik nogal tegendraads in elkaar zit soms, heb ik die waarschuwingen in de wind geslagen en ben lekker toch met lezen begonnen. Ik heb de inleiding al uit...

Een moeilijk boek is het inderdaad. Niet alleen omdat de schrijver allemaal hele lange zinnen gebruikt met bijzinnen in bijzinnen in bijzinnen, en niet alleen omdat de schrijver allemaal moeilijke woorden gebruikt waar ik aan moet wennen, maar vooral omdat het - tot dusver - gaat over dingen waar je normaal eigenlijk nooit bij stilstaat of over nadenkt. En ik ontdek dat ik juist dat hartstikke leuk vind aan dat boek. Ik heb alleen de inleiding nog maar gelezen, maar ik betrap mezelf er op dat ik ineens over dingen uit die inleiding zit na te denken, en dat ik mezelf dingen afvraag die ik mezelf nog nooit eerder heb afgevraagd. En dat ik zit te kijken naar hoe mensen leren/kennis opdoen. Vooral dat laatste.

Ik heb namelijk een stuk achter de rug waarin nagedacht wordt over kennis. Dat komt uit ervaring, Er staat een hele verhandeling over kennis vooraf en een kennis achteraf. Het doet me wat denken aan bijvoorbeeld hoe natuurkundige experimenten worden gedaan: eerst een theorie, dan experimenten bedenken die de theorie moeten verifiëren of falsificeren, dan het experiment doen en daarna kijken of de theorie (de kennis vooraf dus) klopt. Dus nu zit ik heel de tijd na te denken over en te kijken naar kennis, en kennis opdoen. Hoe mensen dat doen, aanpakken. Hoe ik dat doe. Hoe mijn dansleraren kennisoverdracht aanpakten. Enzovoorts.

En ergens roept de schrijver dan ook nog dat kennis die niet gebaseerd is op ervaring absolute of zuivere kennis is. Toen ik afgelopen weekend een paar kinderen zag spelen, moest ik daaraan denken. En prompt zat ik me af te vragen of zuivere kennis dan wel bestaat. Kinderen leren spelenderwijs, door ervaringen op te doen. Pas op school ga je leren wat anderen je vertellen. Valt de kennis die je daar opdoet ook onder ervaringskennis? Tenslotte leer je daar indirect via ervaringen van anderen lijkt me. En het leren zelf is ook een ervaring.

En dan ben ik nog maar aan het begin.

Ik ben zó nieuwsgierig naar de rest van het boek!

Ciao,

Ingrid.

15-JUL-2009: ZOMERVAKANTIE

De zomervakantie is weer aangebroken. Ik merk het niet alleen aan het weer, dat toch wel zomerse temperaturen vertoont, maar meer nog aan de volheid van de parkeerplaats.

Of liever gezegd, de leegheid.

Want zelf om een uur of tien, als toch zo'n beetje iedereen wel binnen zou moeten zijn, is de parkeerplaats helemaal leeg, waar hij een twee week geleden op dat uur nog propvol stond. En ook in de kantoortuin is het leeg. We zitten met drie man in een tuin voor twintig. Dat geeft een erg leeg gevoel. Eenzaam bijna. Vooral omdat iedereen die binnen komt wandelen mij vraagt waar iedereen toch is.

Ik ga me bijna afvragen wat ik verkeerd doe, totdat ik bedenk dat mijn vakantie nog komt.

Ciao,

Ingrid.

11-AUG-2009: MU-REGEN-ZIEK - EEN GEDICHT

Ik kijk

Regendruppels langs de ramen

Als kleine riviertjes

De regen tikt

Op het dak van de auto

Ik zet de ruitewissers aan

Ik geniet

Van het geluid van de regen

Mooier dan de mooiste muziek

20-AUG-2009: ZOMERZON EN ZOMERREGEN

Vandaag is het warm.

Erg warm.

Ik ben blij dat ik moet werken, in ons kantoorgebouw hebben we airconditioning. Dat houdt de temperatuur een beetje op “denkbare” hoogten. Desondanks merk je toch dat het buiten erg warm en broeierig moet zijn; op de één of andere manier sluipt die broeierigheid toch naar binnen. Ik ben blij dat ik thuis alles dicht heb, deuren, ramen, gordijnen. Dat houdt de warmte buiten, zodat het thuis lekker koel zal zijn als ik thuis kom. Het nadeel is natuurlijk dat je thuis in een soort van bunker zit waar je enkel 's avonds uit kunt als de warmte weg is, maar je hebt in elk geval een koel huis.

Na mijn werk loop ik naar buiten, naar de auto. Ons gebouw heeft van die dubbele schuifdeuren waar je doorheen moet. In de hal is het nog lekker koel, maar als ik de eerste schuifdeur door ben verandert dat al en als ik de tweede schuifdeur door ben, loop ik tegen een muur van warmte op. Amai, het is inderdaad heet! En mijn autootje staat nog in de zon ook, dat wordt dus alle ramen open die open kunnen als ik wegrijd naar huis. Gauw koers ik op huis aan en vlucht weer naar het lekkere koele binnen. Als ik de voordeur open doe en mijn huis binnenloop, moet ik wel even wennen aan de temperatuur. Het verschil is zó groot, dat ik het toch eventjes koud krijg. Maar het went snel en met tegenzin bedenk ik dat ik eigenlijk nog naar de supermarkt moet om wat te eten te halen voor het diner. Hoe meer ik er over nadenk, hoe minder zin ik heb om nog naar buiten te gaan. Dus bel ik gauw de chinees, gisteren heb ik mijn portemonnee volgetankt bij de flappentap dus liquide middelen zijn geen probleem.

Later, zo aan het begin van de avond, valt het me op dat de zon weg is. De ruiten van mijn huiskamer kijken uit op het westen, dus als de zon dan 's avonds ineens achter de wolken verdwijnt, valt dat nogal op. Ik kijk naar buiten. Het is stil. Windstil. In een opwelling doe ik de tuindeur open, ik ben nieuwsgierig of het nog steeds zo heet is. Verbaasd loop ik naar buiten; het is zowaar lekker! Niet warm, niet koud, gewoon prima weer. Dan bedenk ik me dat ik vanochtend een sms had gehad van het weeralarm; kennelijk komt dat noodweer nu echt dichtbij. Ik moet maar niet meer weg gaan, of althans in elk geval niet ál te ver.

Dan begint het te waaien. Een klein briesje, stelt niks voor, een heel klein zuchtje wind maar. Maar toch wind.

Algauw wakkert die een beetje aan en ruisen de boomtoppen volop. De lucht wordt donkerder, er komt een “schip met zure appels aan” zoals we dat in Groningen zeggen. Tegen kwart over achten des avonds is het zo donker geworden dat ik in huis de lampen aan moet doen; het lijkt jandorie wel nacht. En nog worden de wolken donkerder; even later floepen de straatlantaarns aan. Aangezien de schemering nu ook niet zo lang meer op zich laat wachten verwacht ik niet dat het nog weer licht wordt vandaag; dat betekent dat het toch zo'n drie kwartier eerder donker is dan normaal.

De eerste druppels vallen, en in de verte flitst het.

Volgens mij krijgen we vanavond de volle lading.

Ik blijf voor het raam staan kijken.

Ciao,

Ingrid.

05-OCT-2009: ZONSOPKOMST - EEN GEDICHT

Vroeg in de ochtend

Roze lucht

Paarse wolken

Zonsopkomst

Hallo nieuwe dag

07-OCT-2009: ALS BEER

Eerlijk gejat van het internet, maar daarom niet minder leuk:

In dit leven ben ik een vrouw, maar in mijn volgende leven kom ik terug als beer.

- Als je een beer bent, mag je winterslaap houden. Je doet zes maanden lang niets anders dan slapen. Dat lijkt me wel wat
- Voordat je je winterslaap gaat houden, moet je je wekenlang volproppen met eten. Dat lijkt me ook wel wat
- Als je berin bent, baar je baby's terwijl je slaapt. Als je wakker wordt zijn het gedeeltelijk opgegroeide schattige lieve babybeertjes. Dat lijkt me helemaal wel wat
- Als mamabeer weet iedereen dat er met jou niet te sollen valt. Je mept iedereen die je kinderen lastig valt, als je kinderen uit het gareel lopen, mep je hen ook. Dat lijkt me wel wat
- Als je beer bent, dan verwacht je partner dat je grommend wakker wordt, hij verwacht dat je harige benen hebt en hij verwacht dat je zwaar overgewicht hebt

Yep, ik kom terug als beer. Dat lijkt me wel wat.

Ciao, Ingrid.

25-OCT-2009: SHORTTRACK

Zondagochtend, half zeven.

De wekker gaat.

Slaperig vraag ik me af waarom. Even later ben ik wakker genoeg om het antwoord te weten: ik heb dienst vandaag. Standbydienst van de EHBO. In Kardinghe hebben ze shorttrack-wedstrijden dit weekend, en ik heb mezelf opgegeven om daarbij een EHBO-dienst te doen. Dus moet ik vandaag heel on-zondag-lijk vroeg opstaan om zometeen met mijn EHBO-vestje en -tasje naar shorttrack-wedstrijden te gaan zitten kijken en hopen voor de deelnemers dat er geen spectaculaire dingen gebeuren.

Eigenlijk weet ik niks van shorttrack, bedenk ik me als ik de ijshal binnenloop. Er is niemand bij de kassa's maar ik loop achter een paar deelnemers aan een trap op. Zij weten kennelijk wel waar ze moeten zijn, wie weet kom ik dan wel iemand tegen die weet waar ik moet zijn. Een aardige mevrouw van het restaurant loopt met me mee en wijst me de KNSB-medewerkers aan bij wie ik me moet melden. Als ik mezelf heb voorgesteld zegt een stem achter mij "Hoi!". Ik kijk om en zie Marjan, de andere EHBO'er vandaag.

Als we éénmaal geïnstalleerd zijn en de wedstrijden begonnen zijn, proberen we door aandachtig toe te kijken en de juiste vragen aan de juiste mensen te stellen uit te vinden hoe de sport werkt. We zitten niet zo heel ver van de start, dus er lopen steeds allemaal mensen met KNSB-jassen in onze buurt aan wie we dingen kunnen vragen. En ook de trainers van de diverse schaatsteams blijken graag te vertellen over de sport. Zo leer ik vandaag toch weer een hoop.

Het eerste wat me opvalt, is dat er dikke kussens langs de baan staan. Gedurende de dag kom ik er achter waarom, er gaan regelmatig schaatsers onderuit, en die kussens vangen de klap op. Van een trainer horen we dat shorttrack een heel onbekende sport is, in heel Nederland zijn er maar 650 shorttrackers. Ook vertelt hij dat lengte weinig

uitmaakt en dat de bij de jongens beste schaatser heel lang is. Later zullen we deze Thomas aan het werk zien; hij is inderdaad érg snel. Het niveauverschil tussen hem en zijn leeftijdgenoten (het is een juniorentournoi) is zelfs voor mij duidelijk te zien. Later vertelt een KNSB-meneer over wervelletsel; en hoe schaatsers dat oplopen als ze op de verkeerde manier tegen de kussens aan de kant klappen. En hij vertelt over diskwalificaties. Je blijkt te worden gediskwalificeerd als je elkaar raakt, als je duwt, als je iemand snijdt, of als je je anderszins onbeleefd en onfatsoenlijk gedraagt tijdens de wedstrijd. Aangezien de sportende jeugdigen op het ijs nogal fanatiek zijn, horen we zo af en toe een diskwalificatie omgeroepen worden.

En ook heb ik geleerd dat shorttrack erg spannend is om naar te kijken; veel spannender dan dat gewone langebaanschaatsen wat je altijd op de televisie ziet. De schaatsers gaan ontzettend hard, en door die korte baantjes en redelijk scherpe bochten lijkt het nog harder. Ze moeten in de bochten zó ver naar binnen leunen dat ze met hun vingertoppen over het ijs strijken. En als ze ook maar het geringste fout doen, vallen ze. En met die korte stukjes die ze schaatsen, kunnen ze dat niet meer inhalen.

Shorttrack is leuk om naar te kijken, toch weer wat nieuws geleerd vandaag!

Ciao,

Ingrid.

01-NOV-2009: DIT IS HÉT

Gisteren was het zaterdag en was ik vrij. Helemaal vrij, ik had ook geen enkele privé-afspraak. Dus nadat ik laat opgestaan was, boodschappen gedaan had en geluncht had, had ik wel zin om even de Stad in te gaan. Lekker even bij alle winkelatalages kijken enzo. Een kopje thee drinken ergens. Misschien even bij Pathé langslopen om naar de film te gaan. Lekker simpel.

Dus na de lunch trok ik een paar verstandige schoenen aan en ging ik lekker lopen. Van mijn huis naar de binnenstad is ergens tussen drie kwartier en een uur lopen en dat vind ik een mooie afstand om te wandelen. Wandelen vind ik leuk om te doen, alle gelegenheid om om me heen te kijken en een beetje te dagdromen. En het geeft me het gevoel dat ik iets gezonds doe. Op mijn werk zit ik heel de dag achter de computer, dus dan krijg ik geen beweging (ik zou natuurlijk naar mijn werk kunnen fietsen, maar ik háát fietsen). Dus in het weekend ga ik dan lopen naar de Stad. 's Zomers ga ik doordeweeks ook wel 's avonds lopen, omdat het dan lang licht is, kan dat. Nu het weer zo vroeg donker is 's avonds vind ik dat niet zo heel veilig.

Maar goed, ik ga dus lopend naar de Stad. Eénmaal in de Stad ga ik eerst bij de V&D naar binnen want ik moet ontzettend naar de wc. Daarna ga ik naar Laplace om een kopje thee te drinken. Bij V&D kun je een kannetje bestellen, daar zit dan voor twee kopjes heet water in om thee te maken. Na de thee loop ik even door de Herestraat en koop nieuwe handschoenen en een lekkere warme sjaal als bescherming tegen Koning Winter. Je voelt duidelijk dat hij weer in aantocht is; het is fris buiten. Lekker fris, maar toch fris. En tenslotte besluit ik om toch maar even naar de Pathé te lopen, ik heb wel zin om even lekker in het pluche weg te duiken.

Ik haal mijn unlimitedpasje langs een automaat en krijg een overzichtje van films. Even ben ik besluiteloos, het is zo'n rij! Maar dan zie ik er eentje tussenstaan die me wel wat lijkt, en die ik eigenlijk wel graag wil zien. Michael Jackson's This is IT. Ik tik hem aan en hoop dat hij niet al uitverkocht is. De automaat spuugt een kaartje uit. "Hoera!", denk ik bij mezelf. Toen ik nog op de lagere school zat, vond ik Michael Jackson helemaal te gek, en ook nu vind ik liedjes als Beat It, Thriller en Billy Jean nog helemaal te gek om te horen.

Ik ben erg nieuwsgierig. De film draait in zaal 1, en als ik op de tweede verdieping bij de ingang van de zaal aankom staat er al een heel plukje mensen te wachten. Terwijl ik sta te wachten tot de zaal open gaat, zwelt de rij snel aan; ik ben duidelijk lang niet de enige die deze film wil zien.

Een paar uur later kom ik de bioscoopzaal weer uit, met een heel dubbel gevoel. De film was supergoed, en geeft een heel bijzonder kijkje achter de schermen van de repetities voor de This is It tour. Ik vind het wel erg jammer dat Michael Jackson nu dood is; hij was duidelijk een hele hoop van plan. In ieder geval was de film erg mooi, en in de zaal zaten we allemaal mee te klappen en te applaudisseren enzo.

This it It is helemaal je-van-hèt!

Ciao,

Ingrid.

06-NOV-2009: DONKER EN KOUD

Een paar weken geleden was het weer zover: de wintertijd ging in. Was het voor die tijd al rond zeven uur donker buiten, toen de wintertijd inging werd dat natuurlijk nóg een uur eerder. En nu we weer een paar weken verder zijn, is het grote licht al tegen half zes uit. We gaan in rap tempo naar de tijd van in het donker naar je werk gaan, in het donker weer thuis komen, in het donker je boodschappen doen en jezelf wanhopig afvragen wat daglicht eigenlijk ook alweer was.

Aan de temperatuur is dat ook te merken, het is koud en soms moet ik 's ochtends zelfs alweer de ruiten van mijn Kaatje ijsvrij krabben. Brrr! Ik heb mijn lekker warme handschoenen en sjaal weer op een makkelijk grijpbare plek liggen want handschoenen en sjaal zijn zo langzamerhand ook weer nodig. De truien liggen weer vooraan in de kledingkast en t-shirts, spaghettitopjes en slippers zijn verbannen naar de stoffige, mottenbalrijke vergeten uithoeken. Evenals de luchtige zomerjasjes.

Koning Winter is weer in aantocht. We komen weer in de dagen die veel mensen de gezellige donkere dagen voor kerst noemen. Wat nou gezellig? Ik kan niet meer 's avonds een lange wandeling maken omdat ik als vrouw alleen niet recreatiegebied Kardinge in durf als het donker is, en wandelen is nu sowieso een nogal koude aangelegenheid. Ik sta met donker op, ga met donker naar m'n werk, kom met donker thuis. Daglicht? Wat is dat?

Ik ga maar gauw bij selexyz een flinke lading lekker dikke boeken kopen, en dan naar de supermarkt voor een pak chocolademelk, een bus spuitslagroom en een kant-en-klaar-portie stampot boerenkool met rookworst. Dan kan ik troost zoeken bij een goed boek, een kop warme chocolademelk met slagroom en een flink bord stampot boerenkool.

Was het maar vast lente!

Ciao,

Ingrid.

17-NOV-2009: DUUD'LEK!!

Ik hou er van als ik snap wat er gezegd wordt. Of wat er geschreven wordt. Meestal lukt me dat ook wel, het woordenboek in mijn hoofd is redelijk groot en ik heb op de middelbare school goed opgelet bij Nederlands. Maar soms kom ik iets tegen wat mij toch drie keer achter mijn oren doet krabben.

Zoals vorige week.

In mijn inbox verscheen een e-mail die vertelde over de oprichting van een nieuwe afdeling. Hij probeerde uit te leggen waarom die afdeling opgericht werd en wat de nieuwe afdeling moest gaan doen. Een interessante e-mail dus, die de moeite van het lezen waard is, vind ik dan dus, want ik heb hart voor de zaak. Maar het kostte wel veel moeite en enig googlen om erachter te komen wat er bedoeld werd. Er werden zoveel moeilijke woorden gebruikt!

In eerste instantie werd ik kwaad, want ik heb vroeger altijd geleerd dat het nogal onbeschoft is om taal te gebruiken die je lezer niet kent. Je praat in een winkel toch ook geen oeigoers of zo. En om allemaal van die dikdoenerige woorden te gebruiken, dat kwam toch wel kleinerend over. Maar goed, die e-mail wou ik toch lezen, dus ik schoof mijn kwaadheid even aan de kant en begon moedig aan een poging. Waarop ik toch algauw weer vastliep.

Zo stond er bijvoorbeeld ergens in "IT als business enabler". Ehhh.....Even denken. To enable is engels voor aanzetten of mogelijk maken. En een business, was dat niet een bedrijf? Maar een bedrijf áánzetten?? Een bedrijf zet je toch niet aan, die richt je op. Ergens anders stond "als entiteit ketenverantwoordelijk voor de ICT en Informatiehuishouding". Weer even denken. O, wacht. Dat "als entiteit" zal wel "als afdeling" betekenen.

Uiteindelijk heb ik het halverwege de derde alinea maar opgegeven. Het werd laat en ik had nog wel meer te doen dan een poging doen om al die onbekende woorden en uitdrukkingen te snappen.

Maar ik vroeg me wel af: dat ik het niet snap, komt dat omdat de mail niet voor mij bedoeld is? Maar waarom sturen ze hem dan ook naar mij? Of verwachten ze van mij dat ik het wel snap? En waarom verwachten ze dat dan?

Na wat navragen her en der bleek dat ze gewoon niet wisten dat dit moeilijke taal is voor mij. En voor een hoop van mijn collega's. Gelukkig weten ze dat nu wel!

Zou dat blijven hangen?

Ciao,

Ingrid.

06-DEC-2009: GEDRAAG JE! - EEN GEDICHT

Mag wel! Mag niet!

Hoort niet!

Doe normaal!

Gedraag je!

Ik wil niet

Wil mezelf niet "gedragen"

Wil niet "normaal" zijn

Wat is dat eigenlijk, normaal?

Wil ook niet doen-alsof

Het wordt een kooi

Een gevangenis

Met tralies van "doe normaal"

En sloten van "gedraag je".

Ik wil niet in zo'n kooi

Ik wil mezelf zijn

Ik wil ik zijn

Maar wie ben ik eigenlijk?

Ingrid.

16-DEC-2009: BRRR.....

Sinds een paar dagen vriest het.

Niet superhard, maar het vriest toch.

En dat brengt vooral de gemoederen van schaatsliefhebbers danig in beweging.

Ik vind het eigenlijk helemaal niet zo fijn, want des ochtends moet ik de ruiten van mijn KAatje vrijbikken. Vanochtend was ik daar zo mee klaar, er lag maar een dun laagje ijs op, maar gisterochtend was het meer werk. En ondanks een paar goede handschoenen is dat toch koud werk. En met de vrieskou komen ook andere nare dingen zoals ijzel en sneeuw en andere gladheidsveroorzakers.

Zo waren er gisterochtend volgens de nieuwsberichten veel ongelukken gebeurd. Of althans in elk geval meer dan normaal in een dinsdagochtendspits. Zal wel gladheid zijn, dachten mijn jongens en ik. Van die stoere mensen in stoere auto's die je inhalen terwijl je voorzichtig en verantwoord probeert te rijden. En een paar kilometer verderop kom je ze in de vangrail weer tegen. En gisteravond sneeuwde het bij ons. Niet veel, een dun laagje maar, maar toch echt sneeuw.

Gisteravond bracht ik Mama naar huis en zag dat de weg toch witter was dan ik dacht. Da's vast geen rijp, en ook geen strooizout. Dat moet sneeuw zijn. En dat was het ook, een dun laagje maar weliswaar, maar toch sneeuw. Op de RTV-Noord website lees ik dat de ijsmeesters van de diverse ijsclubs alweer aan het nadenken en praten zijn over de vraag wie de eerste marathon op natuurijs krijgt. Stiekem moet ik daar om lachen; hoeveel vorst hebben we tot nu toe nou helemaal gehad? Nog even en dan beginnen ze weer over een elfstedentocht...

Ik verstop me bij de centrale verwarming (wat een superuitvinding is dat toch!) met een goed boek en een lekker en vooral warm kopje thee. Plan mijn buitenactiviteiten zó, dat ik zo weinig mogelijk naar buiten hoef. Doe al mijn boodschappen in één keer voor heel de week. En droom met open ogen van lente, van lengende dagen, van zomertijd en 's avonds lang licht, van zo een heerlijke zachte zwoele zomerregen waar je geeneens een paraplu voor nodig hebt. Ik denk bij mezelf: "nog maar drie maandjes, dan is het lente!".

Een winterslaap lijkt me wel wat.

Ciao,

Ingrid.

23-DEC-2009: GITAARHELDIN

Over anderhalve week ben ik jarig.

Volgende week vrijdag (en ja, dat is inderdaad nieuwjaarsdag). Ik vier hem nooit - wie zit te wachten op een feestje als je net heel de nacht oud-en-nieuw-gefeest hebt - maar ik geef mezelf altijd wel een verjaardagscadeautje. En dit jaar wist ik al een paar maanden van tevoren wat het dit jaar zou worden.

Een paar maanden geleden kwam bij ons op het werk ineens het spel Guitar Hero ter sprake. Ik wist toen nog niet eens dat het bestond, en luisterde onder de koffie en onder het werk naar enthousiaste verhalen van collega's. Uiteindelijk besloot ik dat ik dat maar eens moest proberen, een van mijn jongens nodigde me uit om bij zij vriendin en hem thuis een avondje te Guitar-Hero-en. Ik kwam er achter dat je een soort van gitaartje hebt, met vijf knoppen in plaats van zes snaren. En dan moet je noten vangen die van de bovenkant van het scherm naar beneden komen. Als je ze vangt, hoor je de bijbehorende gitaartoon. In het begin vond ik het wel even vreemd, maar wel heel leuk om zo te doen alsof je een superster bent. Ik besloot voor mezelf "dit geef ik mezelf op mijn verjaardag!", want ik heb ook een spelcomputer, een Nintendo Wii.

En gister heb ik het gekocht, Guitar Hero 5. 's Avonds natuurlijk direct proberen, even tien minuten spelen dacht ik. Toen ik tien minuten later op de klok keek, was het ineens anderhalf uur later! Maar wel superleuk, ik ga echt wel oefenen om een gitaarheldin te worden!

Ciao,

Ingrid.

20-JAN-2010: AUTO OF TANK?

Ik rij in een Ford Ka. Meestal noem ik hem liefdevol "mijn KAatje". Hij is erg trouw, en doet het altijd in een keer als ik het contactsleuteltje omdraai, brengt me betrouwbaar van A naar B en weer terug. Maar hij is wel wat aan de kleine kant.

Meestal vind ik dat niet zo erg, dat kleine. Scheelt best wel in de wegenbelasting, en je kunt er net zo uitstekend mee in de file staan als met een dikke onbetaalbaar dure BMW. Maar soms is dat kleine wel een beetje lastig. Want soms denken medeweggebruikers dat "die muts met die mutsenauto" zich wel even aan de kant laat duwen. Dat overkwam me vandaag dus weer eens.

Ik stond voor het stoplicht (excuses, verkeerslicht bedoel ik natuurlijk) om linksaf te slaan. Bij dat stoplicht zijn er drie rijstroken, eentje voor rechtsaf, eentje voor linksaf en de middelste is voor rechtdoor en linksaf. En op die middelste stond ik. Want dan kan ik linksaf slaan en op de rechterrijstrook terecht komen. De mensen die op de linkse linksafstrook staan, draaien dan de linkerrijstrook op. En zo kun je prima samen door de bocht. Ik pak bij dat stoplicht meestal de middelste strook, want even verderop moet ik rechtsaf en dan is het handig als je al aan de rechterkant van de tweestrokige rijweg zit.

Vanochtend stond op de linkse linksafstrook een busje, met reclame er op voor een of ander bouwbedrijf. Het stoplicht springt op groen, we trekken allebei op, we sturen allebei naar links de bocht in en...het busje rijdt zo de rechterrijstrook op van de weg en duwt mij zowat tegen de berm in het talud op. Ikke toeteren natuurlijk, en vol in de ankers om een botsing te voorkomen. Ik was kwaad, die *Lutser* had potverdorie prima gezien dat ik voor het stoplicht stond en linksaf moest, want hij reed eerst achter mij en ik had mijn linkerknipperlichtje al aan!

Ik nam me prompt voor om mee te gaan doen met de Staatsloterij. Als ik dan win, koop ik een ***TANK***. Eens zien of ze me dan nog aan de kant durven douwen of de pas af durven snijden!!

Ciao,

Ingrid.

PS: uiteindelijk is het geen tank geworden, maar heb ik mijn Ford Ka ingeruild voor een Kia Carens. Sindsdien nooit meer last gehad van dit soort gedonder op de weg. Weggebruikers zijn écht rare wezens.

Dit was een verzameling van alle blogs die verschenen zijn op Rubense Schone Vertelt in 2009. Het blog in kwestie heette toen nog “Commentarii” en is tegenwoordig te vinden op ingridspersonal.blogspot.com